



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 16/2022
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног АА, због прекршаја из члана 332. став 1. тачка 9) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ 151/22 од 28.03.2022. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Београду Пр 61562/19 од 01.07.2021. године и Прекршајног апелационог суда Прж 19504/21 од 13.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца ПТЗ 151/22 од 28.03.2022. године, поднет против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Београду Пр 61562/19 од 01.07.2021. године и Прекршајног апелационог суда Прж 19504/21 од 13.09.2021. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Прекршајног суда у Београду Пр 61562/19 од 01.07.2021. године окривљени ББ оглашен је одговорним због изршења прекршаја из члана 332. став 1. тачка 9) Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен на новчану казну у износу од 15.000,00 динара. Истом пресудом кумулативно су му изречена три казнена поена и мера забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од тридесет дана. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова прекршајног поступка.

Пресудом Прекршајног апелационог суда Прж 19504/21 од 13.09.2021. године у првом ставу одбијена је као неоснован жалба окривљеног и пресуда Прекршајног суда у Београду Пр 61562/19 од 01.07.2021. године потврђена, док је у

другом ставу жалба адвоката Мирослава Дмитривића изјављена против пресуде Прекршајног суда у Београду Пр 61562/19 од 01.07.2021. године одбачена као недозвољена – изјављена од стране неовлашћеног лица.

Против наведених правноснажних пресуда Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости ПТЗ 151/22 од 28.03.2022. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3) и 4) Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, преиначи правоснажне пресуде и прекршајни поступак обустави услед наступања застарелости вођења прекршајног поступка и одлучи да трошкови прекршајног поступка падају на терет буџетских средстава.

Врховни касациони суд је о седници већа, у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима, обавестио Републичког јавног тужиоца, који седници није присуствовао, на којој је размотрио списе предмета са правоснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

По наводима захтева за заштиту законитости, пресуде прекршајних судова донете су уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3) Закона о прекршајима јер су дати разлози о одлучној чињеници да ли је окривљеног током прекршајног поступка заступао бранилац адвокат Мирослав Митровић из ... или адвокат Мирослав Дмитривић из ... у знатној мери противречни.

Поред тога, у захтеву се истиче да је учињена и битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) Закона о прекршајима (а описана је повреда из члана 264. став 2. тачка 3) Закона о прекршајима јер постоји знатна противречност између онога што се у разлозима првостепене пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа – конкретно поднеска насловљеног као „захтев одбране за достављање доказа“ који је у првостепеном суду примљен 22.03.2021. године. Иста битна повреда одредаба прекршајног поступка по тврдњама захтева за заштиту законитости огледа се и у томе што првостепени прекршајни суд своју пресуду, супротно одредби члана 161. став 1. Закона о прекршајима, није доставио браниоцу окривљеног адвокату Мирославу Дмитривићу сматрајући да он није адвокат, јер као такав није уписан у Адвокатску комору ... и јер му није оверена легитимација.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани из следећих разлога:

Првостепени прекршајни суд је, а како то произилази из разлога првостепене пресуде утврдио да Мирослав Митровић из ..., кога је на записнику пред првостепеним судом од 04.03.2021. године окривљени АА овластио да га брани у конкретном прекршајном поступку и који је, како се то и захтевом тврди потписао записник у рубрици бранилац – адвокат МИРОСЛАВ МИТРОВИЋ, не испуњава услове из члана 119. став 1. Закона о прекршајима да буде бранилац окривљеном у конкретном прекршајном поступку а што је био и разлог за неприхватање поднеска овог лица под називом „захтев одбране за достављање доказа“.

За овакво своје утврђење суд је дао јасне и непротивречне разлоге наводећи да поднесак који је доставио Мирослав Митровић под називом „захтев одбране за достављање доказа“ није прихваћен, јер је одредбом члана 119. став 1. Закона о прекршајима, прописано да окривљени може узети за браниоца адвоката, а Мирослав Митровић се није легитимисао као адвокат јер легитимација коју је ставио на увид није оверена од 2012. године, а провером у Адвокатској комори Србије и Адвокатској комори ... установљено је да није уписан као адвокат.

Дакле, из садржине наведеног поднеска суд је утврдио да га је потписао и доставио Мирослав Митровић који није адвокат, док Републички јавни тужилац у захтеву тврди да га је потписао и доставио адвокат Мирослав Дмитровић чије седиште канцеларије је на истој адреси као што је и адреса Мирослава Митровића из пуномоћја датог на записнику пред судом од 04.03.2021. године. У наведеном Републички јавни тужилац види противречност између садржине наведне исправе и разлога пресуде о садржини исте исправе, што се по налажењу Врховног касационог суда не може прихватити.

Наиме, наведени поднесак садржи печат адвоката Мирослава из ..., ... са нечитким потписом преко презимена од којег је видљив само део „итровић“, па је из наведеног првостепени суд утврдио да га је поднео Мирослав Митровић на кога гласи пуномоћје, а Републички јавни тужилац да га је поднео адвокат Мирослав Дмитровић. Дакле, у конкретном случају ради се о чињеници утврђеној из наведеног поднеска а не о противречности на коју се Републички јавни тужилац у захтеву позива. Штавише у самом захтеву се тврди да је чињеница ко је поднео наведени поднесак, погрешно утврђена.

С тим у вези неосновани су и даљи наводи захтева да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 4) у вези члана 161. став 1. Закона о прекршајима јер првостепену пресуду није доставио браниоцу окривљеног, адвокату Мирославу Дмитровићу, сматрајући да он није адвокат.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости, суд није утврдио да је адвокат Мирослав Дмитровић бранилац окривљеног, већ да је то Мирослав Митровић на кога гласи пуномоћје окривљеног а који није адвокат, због чега исти у смислу члана 119. став 1. Закона о прекршајима не може бити бранилац у прекршајном поступку, те стога и није био у обавези да првостепену пресуду доставља адвокату Мирославу Дмитровићу, као ни Мирославу Митровићу који није адвокат.

Надаље, неосновани су наводи захтева да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3) Закона о прекршајима, јер није јасно зашто је првостепени суд дозволио Мирославу Митровићу кога је уписао као браниоца окривљеног да у том својству поступа на рочишту од 04.03.2021. године, а потом је у разлозима пресуде навео да се није легитимисао као адвокат, при чему није јасно и на основу чега је суд закључио да том адвокату, Мирославу Митровићу легитимација којом се легитимисао није оверена од 2012. године.

Ово стога што је на рочишту од 04.03.2021. године само констатовано да је окривљени на записнику пред судом опуномоћио адвоката Мирослава Митровића као свог браниоца у том поступку, при чему није вршено легитимисање наведеног лица, што може представљати процесни пропуст суда али не представља процесну повреду на коју се тужилац у захтеву позива. Легитимисање Мирослава Митровића извршено је након окончаног рочишта а што произилази, како то и сам тужилац у захтеву наводи (страна 2., став 3. захтева) из службене белешке поступајуће судије првостепеног прекршајног суда од 04.03.2021. године у којој је констатовано, како то тврди и тужилац да је после одржаног рочишта „окривљени приступио са браниоцем Митровић Мирославом, адвокатом из ..., коме легитимација издата од Адвокатске коморе Србије, није била оверена још од 2012. године“. Дакле, потпуно је јасно на основу чега је утврђено да адвокату Мирославу Митровићу легитимација није оверена од 2012., године. Да ли је та чињеница утврђена правилно или погрешно није од значаја, будући да се овај ванредни правни лек не може поднети због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

У односу на другостепену пресуду у захтеву се истиче да је битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3) и 4) Закона о прекршајима учињена на тај начин што другостепени суд није правилно ценио наводе жалбе браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Дмитровића у погледу чињенице да је управо он бранилац окривљеног а не Мирослав Митровић како је то нашао првостепени суд, те да се због тога не могу прихватити разлози другостепеног суда да је жалба адвоката Мирослава Дмитровића изјављена од стране неовлашћеног лица.

Оваквим наводима захтева оспорава се уствари оцена навода жалбе и чињеничних утврђења изнетих у првостепеној пресуди те прихватљивост разлога датих од стране другостепеног суда за такву оцену а не истиче се у чему би се састојала процесна повреда на коју се у захтеву тужилац позива, већ се даје сопствена оцена да је бранилац окривљеног адвокат Мирослав Дмитровић а да је суд грешком навео презиме Митровић уместо презимена Дмитровић, што се потврђује списком Адвокатске коморе Србије из којег се може јасно закључити да не постоји име адвоката Мирослава Митровића из ..., већ име Мирослава Дмитровића из ... са истом адресом, који је и потписао поднесак одбране – захтев за достављање доказа а који је суд примио 22.03.2021. године.

Дакле, захтевом у овом делу оспорава се правноснажном пресудом утврђено чињенично стање у погледу чињенице ко је бранилац окривљеног, а због чега у смислу члана 285. Закона о прекршајима није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним прекршајним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 287. став 3. Закона о прекршајима наведени захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић